

הנעם
אנטבה זוטא

מה יותר חשוב — הפיגוע ליד הכותל או איש חצי מישרה של מנכ"ל?

מכל הדיעות על ישראל, אף לא אחת הרשימה השבוע את העולם כמו הצלת הטייס הישראלי שצנח בשטח לבנון.

הסיפור ריתק את הציבור, חיזק מחדש את תרומתה של ישראל כמי רינה בעלת לוחמים נועזים, הרואגת לאנשיה, היורעת לבצע מבצעי קומנדו דו בלתי-שיגרתיים ומאולתרים. זוהי התרומה של אנטבה.

הפיגוע ליד הכותל, הפצצת הגומל בלבנון, נפילת המטוס, הצלת הטייס והעברת הנווט השבוי בידי לוחמי-אמל לביירות — נראתה כמהדורה חדשה לישראל ולמיוזרה התיכון כולו. איש אינו מתרגש עוד, איש אינו מתפלא. עסקי המיוזרה התיכון כרגיל.

גם בישראל זה לא נראה אחרת. בהש" וואה לעסקים חשובים ומעניינים יותר, כגון מינוי שרים ויועצים למיניהם (ראה להלן). נשמעו אירועי הכותל ולבנון כמעט כמוסיקת-ירקע, הנשמעת ואינה נשמעת.

אולם המאבק האלים בין ישראל וה-

כמעט מושלמת. במשך שבוע ימים שהתה המלכה-האם ההולנדית בארץ. היא ניקרה בקרש-ברנע, נתי קעה כמעלית כאילת, נטעה עצים בגליל, חיכה לקשישי בית-אבות בהרצליה, סירה בבית-התפוצות בתל-אביב, וביום השישי היא טיילה בירושלים.

היא ירדה בצעדים כבדים ממכונת המרצדס של משרד-החוק, כולה מנר מרת בצבעי שחור-לבן; שימלה פירי חנונית, נעליים שחורות מבריקות, תיק שחור, קטן, מחרוזת לבנה, תגורה שחור רה. שיערה לבן, עיניה כחולות, מאר פרות כבד-ראגב כפס כחול. היא הרי כיבה מישקפיים.

«ואיפה הכתר שלה?» שאלה ילדה מאוכזבת את משה ריבלין, יו"ר הקרן הקיימת, שאירח את המלכה. ריבלין חייר. «אצל הבת שלה, המלכה ביאטריקס», הוא ענה, ותירגם למלכה את השאלה והתשובה.

חיוך מנומס קרע את קצוות פיה של המלכה. כמה ילדות חיפשו על ראשה את הכתר, כי 32 שנות מלכותה? וכך, בלי כתר ובלי שימלה מנצצת, היא טיפסה אל הקומה השניה של בניין הקרן הקיימת.

יחד עימה גם טיפס רוב ליסט, צלם-עיתונות הולנדי, המסקר את בית-המ" לוכה מזה 20 שנה: «קשה לעבוד עם המלכה יוליאנה. היא שונאת עיתונאים. בדרך-כלל היא מבקשת שלא יתקרבו אליה, וגם כשמתר לנו לצלם אותה — היא מאור לא-חביבה אלינו. מלבד זאת, היא אשה נחמדה ועמ' מית: כועסת כשמכנים אותה 'הוד רוממותה', מרבה לבקר אנשים פשוטיים, מתעניינת בכנייה-אדם ולא במו' סרות. היא אוהבת ילדים, יש לה 13 נכדים, והיא נשואה כבר 50 שנה לאותו הגבר. כמעט אשה מושלמת».

ארבע בנות. יוליאנה לואיזה אמה מריה וילהלמינה, או במילים אחרות — יוליאנה מלכת הולנד, נסיכת אורנגנסאא, הרוכסית ממקלני בורג, נסיכת ליפה-ביאטרפלד, נולדה באפריל 1909, בת כבודה למלכה ויל' הלמינה.

בינואר 1937 נישאה לנסיך ברנרד, גרמני, הצעיר ממנה בשנתיים. גם הוא בעל מיספר שמות לא מבוטל (ברנרד פרדריק אבהרד ויליוס קוארט קרל גודפריד פטר). נולדו להם ארבע בנות. במלחמת-העולם השנייה, בעת הכיבוש הגרמני, גלתה עם בנותיה לקנדה. וכך 1948 הפכה מנסיכה למלכת-הולנד. לפני שש שנים ויתרה על כסיהמלוכה למען בתה הבכורה, ביאטריקס.

בכוסות פשוטות. בלישכתו (המשך בעמוד 10)

ואבדן החיים הרמוקרטיים האמיתיים. שיתוק הוויכוח הציבורי, הורדת המדי לוקת הציבורית הבריאה לרמה של רכילות פוליטית וחלוקת טובות-הנאה לעסקנים.

העולם שמסביב לישראל אינו קופא על שמריו. הבעיות היסודיות של ישראל אינן פתורות. למדינה אורבות סכנות מכל עבר, מנפנים ומכחוזן. אולם האווירה של שביעות-רצון עצמית ושבת-אחים-גם-יחד מונעת כל המורדות והתעמתות עם הבעיות. מכל הבחינות האלה, הרוטציה שבוצעה השבוע מסמלת את המצב: יש ממשלה בישראל. אותה הגברת בלי שינוי האררת.

אורחים

מלכה ללא כתר

התרומה המלכותית והתפריט המלכותי

המלכה תהיה לבושה בבגדים נוצצים מאוד, מלאים בכפתורי-זהב. יהיה לה כתר על הראש והיא תגיע ברכי-סריוס שחורה-דגם 1987. הרבה חיילים ילוו אותה, ואולי גם ינגנו בחצוצרה. עשרות ילדים נרגשים המתיניו למלכה יוליאנה כחצר בנייני הכרן-הקיימת בירושלים. ביניהם היה גיא, ילד רוה בחולצה כחולה, שכיפק את התיאור הציורי הנ"ל. יוליאנה שלו היתה גם, 'מושלת הארץ, חשנבה מאוד', כולה נוצצת ומוזהבת, אולי גם מתולתלת.

זה גבל בגיחוך. אפשר היה לתמוה על כך שביילין עצמו, אדם שקט וכלי-תימתבלט, היה מוכן לכך שהמנהיגו יבייש את עצמו למענו בצורה כזאת. **אין הברל.** אך גם מילחמת-האית' נים סביב תוארו של ביילין (מיש' נהילשה? תת-שר? מנכ"ל מדינה? מנהל מדינה?) לא יכולה היתה להאפיל על העובדה הפשוטה כי מנהיג המערך ה' עביר את תפקיד ראשיהממשלה למנ' היגיהליכוד בלי שום בעיות. חוץ מבי עיות אישיות — ביילין, יצחק מודעי,

השר וייצמן ליד פרס בכנסת מישרה בלתי-חשובה במשרד בלתי-חשוב

ארכלי-אלמוזלינו — לא היו שום מיכשולים. משמע: לא נותר עוד הכדל משמי עותי בין שני הגושים הגדולים. מדי-ניות ממשלת-ישראל מוסכמת על שניהם — לא בחריקת-שיניים, כגורל אכזרי שאין מנוס ממנו, אלא כשימחה ובשביעות-רצון.

מעבר לכל מסכייהעשן והמריבות האישיות, זוהי עובדת-היסוד בישראל של 1986: הרוטציה אינה רק פועל-יוצא של תוצאות הבחירות, אלא גם ביטוי למישאלת-לב אמיתית של המי-מסד הפוליטי והציבור. בכל הנושאים החשובים — חברה וכלכלה, מילחמה ושלום, חימוש וכיבוש, דת ומדינה — לא נותרו בין המערך והליכוד אלא הברלים מזעריים, הברלים של סיגנון וסיסמה.

רכילות במקום יובנה. מכנה משותף כזה — שעליו מנצח נשיא-המדינה, חיים הציג — נראה כביטוי נאה של בגרות ציבורית ואחרות לאומית. אך למעשה הוא ההיפך מזה:

אלה, זוהי חלוקת שלל בין פוליטי-קאים, העושים בצמרת המדינה ככתוך שלהם. אין כאן הטלת תפקיד, אלא הקצאת נחלאות ומתן פרסים. **עלי באריקות.** ההילולא סביב ארכלי-אלמוזלינו היתה רק חלק מתור-פעה זו, שהשתוללה השבוע לאורכה ולרוחבה של הבימה הפוליטית. עלה על הכל המאבק סביב מעמדו של הד"ר יוסי ביילין.

ביילין אינו ידוע בציבור כאישיות עצמאית, אלא רק כעוזרו האישי הנא' מן של שימעון פרס — אחד מסידרה גדולה של יועצים, שיש ביניהם דמיון מרהים כחיצוניות ובאופי. אך לפתע הסתבר כי שימעון פרס מוכן להילחם על תפקידו של ביילין יותר מכפי שהיה מוכן להילחם בש' נתיים האחרונות על כל עיקרון שהוא. בכל עניין פוליטי ויותר פרס לליכוד בלי קושי. אך למען ביילין היה מוכן לעלות על הבאריקות, לפוצץ את הממשלה, לריב עם עוז וייצמן, לשנות את חוקי ישראל.

עולם הערבי (ראה עמוד 7) חשוב לאין שיעור יותר לעתיד ישראל מא' שר איש תפקיד של חצי-מנכ"ל במישרד-החוק — מישרה בלתי-חשוב בה במישרד בלתי-חשוב כאחת מפניות המינהל הישראלי. ואם זה נראה אחרת בכלייהתיקשרות הישראליים, משמע שמהו משובש מאוד במערכת הישראלית.

הממשלה

חלוקת השלל

אותה האדרת בשינוי הגברת — בין נישוקים וכיבודים קמה ממשלה שאין בה הברל בין ליכוד ומערך
זה היה מראה מבחיל למדי. שרת-הדי בריאות החדשה, שושנה ארכלי-אלמוזלינו, הצהירה אמונים מעל דוכן הכנסת. יו"ר הכנסת חיבק ונישק אותה.

פרס מנשק את השרה ארכלי-אלמוזלינו הטלת תפקיד או הקצאת-נחלאות!